Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften inzake de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen

De tekst waarop de adviesaanvrage betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 12 van 17 januari 1975, blz. 7.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 6 januari 1975 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemd voorstel te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 28 en 29 mei 1975 te Brussel gehouden 130e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de van 7 januari 1975 daterende adviesaanvrage van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake het „Voorstel voor een richtlijn betreffende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften inzake de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen",

Gezien artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap,

Gezien het van 28 januari 1975 daterende besluit van zijn Bureau, de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening te belasten met het opstellen van een advies en een rapport inzake deze materie,

Gezien het op 7 mei 1975 door de Afdeling voor industrie, handel, ambacht en dienstverlening opgestelde advies,

Gezien het door de rapporteur, de heer De Bruyn, voorgelegde rapport,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn 130e zitting van 28 en 29 mei 1975 (vergadering van 28 mei),

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen is goedgekeurd:

1. Algemene opmerkingen

1.1. *De noodzaak van harmonisatie*

1.1.1. Het Comité is zich ervan bewust dat het absoluut noodzakelijk is, te komen tot een grondige harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften inzake de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen. Reeds nu heeft iedere onderdaan van een Lid-Staat op grond van de richtlijn van de Raad van 28 juni 1973 en de jurisprudentie van het Hof van Justitie het recht, zich in iedere andere Lid-Staat te vestigen of daar diensten te verlenen onder dezelfde voorwaarden en met dezelfde rechten als die welke voor een onderdaan van die andere Lid-Staat gelden; hij mag niet blootstaan aan discriminatie ten opzichte van onderdanen van die staat.

1.1.2. In de praktijk vormen de talrijke, uiteenlopende en ingewikkelde bepalingen welke in elk van de Lid-Staten op dergelijke instellingen van toepassing zijn echter een belemmering voor de totstandkoming van een werkelijke gemeenschappelijke markt van kredietinstellingen.

1.1.3. Deze situatie is in strijd met de fundamentele doelstellingen van het Verdrag; zij heeft een remmende invloed op de totstandbrenging van een economische en monetaire unie; deze situatie is op zich in strijd met het beginsel „vrijheid van concurrentie". Terwijl het recht van vrije vestiging en vrij verrichten van diensten definitief is verworven, niet alleen op de door de richtlijn van 28 juni 1973 bedoelde gebieden, maar wellicht ook daarbuiten krachtens de jurisprudentie van het Hof van Justitie, kan het ontbreken van harmonisatie van de wettelijke bepalingen die in de verschillende Lid-Staten voornamelijk ten doel hebben de inleggers en tevens de spaargelden te beschermen tot het optreden van ernstige ongelijke situaties of zelfs tot bepaalde gevaren leiden.

1.2. *De door de Commissie gekozen weg*

1.2.1. Het Comité is zich bewust van de moeilijkheden die met deze onderneming gepaard gaan en het constateert dan ook dat de Commissie heeft besloten, etappegewijs te werk te gaan. Het betreurt evenwel dat het voorstel, dat de eerste etappe hiervan vormt, niet ver genoeg gaat en dat de Commissie, zoals zij zelf in haar toelichting toegeeft, ervan heeft afgezien, alle belangrijke aspecten van de bankwetgeving gecoördineerd in één richtlijn aan de orde te stellen.

1.2.2. Het Comité verzoekt de Commissie dan ook, met vastberadenheid dit doel na te streven door op korte termijn verdere richtlijnen in te dienen totdat de harmonisatie een feit is.

1.3. *De definitie van het begrip „kredietinstelling"*

1.3.1. Het doel waarnaar wordt gestreefd vereist een zo ruim mogelijke definitie van het begrip „kredietinstelling". Het Comité acht de voorgestelde definitie in beginsel dan ook te beperkt.

1.3.2. Het Comité constateert evenwel dat deze definitie slechts ten doel heeft, het toepassingsgebied van deze eerste richtlijn vast te leggen, en niet dat van alle alsnog vast te stellen richtlijnen op dit gebied; deze definitie loopt dus geenszins vooruit op de bepalingen die later met betrekking tot het toepassingsgebied van latere richtlijnen zullen worden vastgesteld. Daarom is het Comité — mede gezien de door de Commissie gekozen weg en haar eigen houding in dezen — bereid de kwestie voor het ogenblik hangende te laten en voorlopig met de voorgestelde definitie akkoord te gaan.

1.3.3. Wel is het Comité van oordeel dat deze kwestie reeds bij de behandeling van de volgende richtlijn opnieuw zou moeten worden onderzocht.

1.3.4. Deze herziening zal zijns inziens dan noodzakelijkerwijs de uitbreiding van het toepassingsgebied moeten inhouden. De uitbreiding is des te meer gerechtvaardigd daar deze materie met spoed geharmoniseerd moet worden; juist door het ontbreken van harmonisatie kon deze sector niet bij wege van de richtlijn van 28 juni 1973 worden vrijgemaakt. Deze richtlijn kon nl. slechts een zeer gedeeltelijke vrijmaking bewerkstelligen omdat tevoren niet tot harmonisatie was overgegaan. Op grond van de uitspraak van het Hof van Justitie zou men deze liberalisering thans echter op grotere schaal kunnen doorvoeren dan in de richtlijn van 1973 was bepaald, nl. ook op die gebieden welke destijds — naar men meende — niet geliberaliseerd konden worden omdat er geen harmonisatie tot stand was gebracht. Dank zij de uitspraak van het Hof van Justitie kan men dus sectoren liberaliseren die men destijds — o.a. wegens de ondernemingsrisico's — meende niet te kunnen liberaliseren voordat de harmonisatie van de desbetreffende bepalingen een feit was.

1.3.5. Ten slotte meent het Comité dat absoluut vermeden moet worden dat richtlijnen betreffende dezelfde economische activiteiten onderling niet overeenstemmen. De gewenste herziening van het toepassingsgebied, d.w.z. de uitbreiding ervan, zal daarom eveneens van toepassing moeten zijn op hetgeen het onderwerp van de onderhavige richtlijn vormt.

1.4. *Procedure voor het verlenen van vergunningen*

1.4.1. Het uiteindelijke doel is, de voorwaarden voor het verlenen van vergunningen aan financiële instellingen in alle Lid-Staten te harmoniseren.

1.4.2. Om die reden valt het te betreuren dat de Commissie deze doelstelling aanmerkelijk heeft beperkt door te volstaan met het opsommen van slechts twee algemeen geldende criteria voor het verlenen van vergunningen en door in feite de Lid-Staten de vrijheid te laten — zulks in strijd met het meest fundamentele beginsel van harmonisatie — zelf de algemene voorwaarden voor het verlenen van vergunningen vast te stellen, met dien verstande echter dat de Commissie hiervan op de hoogte moet worden gesteld.

1.4.3. Het Comité plaatst dus een vraagteken bij de aard van de voorwaarden waaraan in de verschillende Lid-Staten moet worden voldaan voor het verkrijgen van een vergunning en het spreekt zijn ongerustheid uit over diè voorwaarden welke zich eventueel lenen tot willekeur of discriminatie. Het verlangt dat een volledige inventaris wordt opgemaakt van deze voorwaarden en dat met de grootste spoed maatregelen worden genomen om die voorwaarden uit de weg te ruimen welke niet gesteld zijn in de vorm van tevoren bekend gemaakte, objectieve criteria, waarover een confrontatie van opinies kan plaatsvinden en die uiteindelijk kunnen leiden tot een met redenen omkleed besluit op grond van genoemde criteria.

1.5. *Regeling voor de bijkantoren die in een andere Lid-Staat gevestigd worden*

1.5.1. In het bijzonder met betrekking tot de vestiging van bijkantoren in een andere Lid-Staat treden de leemten van de door de Commissie gekozen weg zeer duidelijk aan de dag. Eén van de fundamentele kenmerken van een echte gemeenschappelijke markt van kredietinstellingen bestaat eruit dat deze instellingen hun activiteit vrij over de grens kunnen uitoefenen, hetzij zonder vestiging hetzij door tussenkomst van een vrij in het land van ontvangst gevestigd bijkantoor. Wat dit laatste punt betreft wordt, zoals in één van de Overwegingen zeer terecht wordt opgemerkt, uiteindelijk beoogd „een systeem in te voeren volgens hetwelk de bijkantoren van instellingen uit de Lid-Staten in de gehele Gemeenschap van iedere toelatingsprocedure zullen zijn vrijgesteld."

1.5.2. Doordat noch op het gebied van de toelating, noch op dat van het toezicht van harmonisatie sprake is, wordt in het onderhavige richtlijnvoorstel met betrekking tot de bijkantoren een oplossing gekozen die volstrekt niet aan het nagestreefde doel beantwoordt. Het Comité begrijpt wel dat dit doel bij gebrek aan een vollediger harmonisatie onbereikbaar is, maar het wil er bij deze gelegenheid nogmaals op wijzen dat het richtlijnvoorstel in zijn ogen niet ver genoeg gaat en het dringt erop aan dat men zonder aarzelen verdergaande maatregelen neemt.

1.6. *Oprichting van een contactcomité*

1.6.1. Ten einde meer vaart achter de harmonisatie te zetten en de uitvoering hiervan te vergemakkelijken, wordt bij de Commissie een uit vertegenwoordigers van de controle-instanties van de verschillende Lid-Staten bestaand comité ingesteld.

1.6.2. Het Comité schaart zich geheel en al achter de wens van de Commissie, zich te laten bijstaan door de adviezen, standpunten en suggesties van een aldus samengesteld comité, voor zover zij ten minste, zoals blijkt bij het nauwkeurig doorlezen van de teksten en overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag, als enige instantie het recht behoudt, initiatieven en besluiten te nemen.

1.7. *Conclusie*

1.7.1. Tot besluit van zijn algemene opmerkingen stelt het Comité dat het, gelet op de ermee gepaard gaande moeilijkheden, ondanks de in het bovenstaande geformuleerde aanmerkingen en onder voorbehoud van de hierna volgende bijzondere opmerkingen, wenselijk is onverwijld een verdere etappe af te leggen, hoe klein deze ook moge zijn; het besluit daarom het voorstel te steunen.

2. Bijzondere opmerkingen

2.1. *Artikel 1*

2.1.1. Uit de inzake de definitie van „bijkantoor" gehouden gedachtenwisseling blijkt dat een bedrijfszetel, waar uitsluitend gelden kunnen worden ingelegd zonder dat daarbij kredieten worden verleend, of vice-versa, ook onder het toepassingsgebied van de richtlijn valt.

2.1.2. Het Comité stelt derhalve voor, de tekst van de definitie als volgt te wijzigen:

„bijkantoor: een bedrijfszetel, welke een deel zonder juridische zelfstandigheid vormt van een kredietinstelling en welke rechtstreeks onverschillig welke van de handelingen verricht die eigen zijn aan de hierboven beschreven werkzaamheden;".

2.2. *Artikel 2, lid 2*

2.2.1. Het is ondenkbaar dat enige kredietinstelling die aan de restrictieve definitie van het richtlijnvoorstel beantwoordt niet onder het toepassingsgebied valt. Met uitzondering van de centrale banken, die aan de uitoefening van het monetaire gezag deelnemen, dienen alle genoemde instellingen, ook de postchequekantoren, te worden geschrapt.

2.2.2. Het Comité stelt derhalve voor de tekst als volgt te wijzigen:

„2. Zij heeft geen betrekking op de werkzaamheden van de centrale banken van de Lid-Staten".

2.3. *Artikel 2, lid 3 en 4*

2.3.1. Een Lid-Staat mag de toepassing van de richtlijn op bepaalde groepen of typen kredietinstellingen voor een termijn van twee jaar uitstellen; deze termijn zou echter niet verlengbaar mogen zijn.

2.3.2. Het Comité stelt derhalve voor de tekst als volgt te wijzigen:

„4. Het in lid 3 bedoelde uitstel wordt met redenen omkleed door de betrokken Lid-Staat ter kennis gebracht van de Commissie. Het uitstel geldt voor een periode van ten hoogste twee jaar. Het treedt in werking na de bekendmaking ervan in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen,* welke bekendmaking binnen zes maanden na de kennisgeving van deze richtlijn moet plaatsvinden. Het uitstel loopt twee jaar na deze bekendmaking af, tenzij de betrokken Lid-Staat aan de Commissie vóór de verstrijking van deze termijn heeft medegedeeld dat hij het uitstel van de toepassing opheft."

2.4. *Artikel 3, lid 2, eerste streepje*

2.4.1. Uit het commentaar op artikel 3, lid 2, eerste streepje, en artikel 8, lid 1, sub d), blijkt dat aan de term „eigen vermogen" telkens een andere betekenis moet worden gegeven; in het eerste geval gaat het om beginkapitaal terwijl het in het tweede geval „bedrijfskapitaal" betreft, d.w.z. het eigen vermogen dat in het algemeen steeds nodig is voor de voortzetting van de activiteit van een kredietinstelling.

2.4.2. Volgens het Comité ware het wenselijk geweest, deze begrippen onmiddellijk te definiëren en daarbij de overeenkomstige bedragen vast te stellen.

2.4.3. Ter vermijding van de dubbelzinnigheid waarop sub 2.4.1 wordt gewezen stelt het Comité in ieder geval voor, de tekst als volgt te wijzigen:

„— de kredietinstelling niet voldoende beginkapitaal bezit;"

2.5. *Artikel 3, lid 4*

2.5.1. Overeenkomstig de in punt 1.4 naar voren gebrachte algemene overwegingen dient het in artikel 11 van het richtlijnvoorstel bedoelde comité er tevens mee te worden belast, alle in de verschillende Lid-Staten vereiste voorwaarden waaraan moet worden voldaan voor het verkrijgen van vergunningen en niet alleen de in lid 2 van artikel 3 van het richtlijnvoorstel opgesomde voorwaarden, aan een onderzoek te onderwerpen.

2.6. *Artikel 4, lid 4, laatste zin*

2.6.1. Onafhankelijk van de in het bovenstaande geformuleerde opmerkingen betreffende de regeling voor bijkantoren die in een andere Lid-Staat gevestigd zijn, is het Comité van oordeel dat deze bepaling niet past in het kader van een richtlijn waarmee wordt beoogd, de wettelijke en bestuursrechtelijke voorschriften inzake de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen te coördineren; de bepaling is discriminerend, aangezien een land met een beperkende regeling deze voorschriften van toepassing kan doen zijn op de bijkantoren van instellingen waarvan de hoofdzetel in een andere Lid-Staat is gevestigd, terwijl kredietinstellingen die in het eerstgenoemde land zijn gevestigd voor hun eigen bijkantoren kunnen profiteren van de ruimere bepalingen welke in de andere Lid-Staat gelden; deze bepaling leent zich dus tot willekeur vooral wanneer het land met de beperkende regeling voorwaarden voor het verlenen van vergunningen zou toepassen welke niet in overeenstemming zijn met de hierboven onder punt 1.4 genoemde criteria. Daarom verzoekt het Comité om schrapping van de laatste zin van paragraaf 4.

2.7. *Artikel 6*

2.7.1. Onder voorbehoud van de in het bovenstaande geformuleerde algemene opmerkingen en van de hierna volgende bijzondere opmerkingen, gezien de door de Commissie gekozen weg en gelet op zijn eigen conclusie dienaangaande, moet het Comité artikel 6 van het richtlijnvoorstel wel goedkeuren.

2.7.2. Het is van oordeel dat voorrang moet worden gegeven aan een nauwkeurige omschrijving van de verschillende boekhoudkundige gegevens welke worden gebruikt bij de berekening van de coëfficiënten, aangezien bij ontstentenis hiervan geen enkele vergelijking mogelijk zou zijn.

2.7.3. Het is van mening dat tijdens de volgende etappes een stelsel van gemeenschappelijke coëfficiënten tot stand moet komen uitsluitend bij wege van richtlijnen, met dien verstande echter dat de Commissie het recht krijgt, na raadpleging van het in artikel 11 bedoelde comité en van het comité waarvan in de laatste alinea van de „Overwegingen" sprake is, de vermenigvuldigingsfactor en de waarde van deze coëfficiënten vast te stellen.

2.7.4. Wat de driemaandelijkse mededeling van de in lid 1 (lid 2) bedoelde verhoudingen betreft, is het Comité van oordeel dat ten minste aan de instellingen redelijk de tijd moet worden gegeven om de gegevens voor de berekeningen te verzamelen, de berekeningen uit te voeren en de resultaten ervan aan de bevoegde autoriteiten door te geven.

2.8. *Artikel 7, lid 2*

2.8.1. Uit de ter zake gehouden gedachtenwisseling blijkt dat artikel 7, lid 2, geen beperking inhoudt op het recht van de Lid-Staten, controle uit te oefenen op de functionering van een bijkantoor op grond van andere verhoudingen dan die welke in artikel 6 worden genoemd.

2.9. *Artikel 8, lid 1, sub c)*

2.9.1. Hoewel men bij de huidige stand van de harmonisatie onmogelijk van alle Lid-Staten mag verlangen dat zij de voor het verkrijgen van een vergunning vereiste voorwaarden schrappen welke niet strikt voldoen aan de hierboven in punt 1.4.3 genoemde criteria, dient ten minste door toedoen van deze richtlijn te worden verhinderd dat een reeds verleende vergunning kan worden ingetrokken op grond van het feit dat aan één van de voorwaarden niet langer wordt voldaan.

2.10. *Artikel 9, lid 1*

2.10.1. Het Comité stelt voor, deze tekst als volgt te lezen:

> „In afwachting van een nadere coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake bijkantoren van een kredietinstelling met hoofdzetel buiten de Gemeenschap, passen de Lid-Staten op deze bijkantoren bij de toelating tot de bedrijfsuitoefening bepalingen toe die althans niet leiden tot een gunstigere behandeling dan die welke de bijkantoren van kredietinstellingen uit de Lid-Staten genieten."

2.11. *Artikel 9, lid 2*

2.11.1. De bevoegde autoriteiten zouden in de eerste plaats de Commissie in kennis moeten stellen van de vergunningsaanvragen voor bijkantoren welke bij hen zijn ingediend door kredietinstellingen wier hoofdzetel buiten de Gemeenschap is gevestigd. Bovendien zouden de Lid-Staten moeten worden verplicht, de Commissie op de hoogte te stellen van hun beslissing over deze aanvragen en in het bijzonder van de voorwaarden welke aan de verlening van de vergunning waren verbonden.

2.12. *Artikel 9, lid 3*

2.12.1. Aangezien de Lid-Staten op grond van lid 1 reeds het recht hebben, bijkantoren van kredietinstellingen uit derde landen op dezelfde wijze te behandelen als kredietinstellingen uit de Lid-Staten, kan men zich moeilijk voorstellen waarover ten behoeve van de kredietinstellingen uit de Lid-Staten nog kan worden onderhandeld.

2.12.2. In de Franse versie van het richtlijnvoorstel dient een correctie te worden aangebracht: de veel te dubbelzinnige zinsnede „en tenant compte du principe de la réciprocité" dient in ieder geval te worden vervangen door de zinsnede „*sur base* du principe de réciprocité".

2.13. *Artikel 11*

2.13.1. In verband met de in punt 1.6 geformuleerde opmerkingen, meent het Comité dat het een logische oplossing zou zijn, de Commissie te belasten met het voorzitterschap van dit contactcomité. De in lid 2 en 3 vermelde aanwijzingen betreffende de vertegenwoordiging van de Commissie dienen in ieder geval als een absoluut minimum te worden beschouwd.

2.13.2. Het Comité spreekt de wens uit dat in het in artikel 11 bedoelde comité ook verantwoordelijke personen van de controle-instanties van de Lid-Staten op het hoogste niveau zitting hebben.

2.13.3. Het Comité spreekt de wens uit dat het in de laatste „Overweging" van de preambule van het richtlijnvoorstel bedoelde raadgevend comité op korte termijn wordt opgericht.

2.13.4. Dit comité zou een raadgevende taak krijgen, zowel wat betreft de voorbereiding van de besluiten op dit gebied, als de uitwerking en de toepassing hiervan, met dien verstande echter dat ook hier de beslissingsbevoegdheid van de Commissie volkomen intact blijft.

2.13.5. De contacten tussen dit comité en het in artikel 11 van het richtlijnvoorstel bedoelde comité worden verzorgd door de Commissie, die zich, wanneer zij zulks raadzaam acht, ofwel kan laten bijstaan door een afgevaardigde van een van beide comités, ofwel een vergadering kan beleggen over een bepaald onderwerp, waarbij beide comités gezamenlijk overleg kunnen plegen.

2.13.6. Tot besluit van het voorgaande stelt het Comité op de tekst van het richtlijnvoorstel de volgende wijzigingen voor:

2.13.6.1. (Eventuele wijziging, voor het geval dat de mogelijkheid tot verlenging van het uitstel niet wordt geschrapt).

Artikel 2, lid 4, tweede zin

In plaats van: „... na raadpleging van het in artikel 11 bedoelde comité ..." te lezen: „... na raadpleging van de in de artikelen 11 en 11 bis bedoelde comités ...".

2.13.6.2. (Eventuele wijziging, voor het geval dat de mogelijkheid tot verlenging van het uitstel niet wordt geschrapt).

Artikel 2, lid 4, laatste zin

In plaats van: „... het Comité ..." te lezen: „... de Comités ...".

2.13.6.3. Artikel 6, lid 4

In plaats van: „... het in artikel 11 bedoelde Comité ..." te lezen: „... de in de artikelen 11 en 11 bis bedoelde Comités ...".

2.13.6.4. Een artikel 11 bis toe te voegen, luidende:

„*Artikel 11 bis*

1. Er wordt bij de Commissie een raadgevend comité van de betrokken beroepskringen ingesteld.

2. Dit comité wordt geraadpleegd:

a) in de hierboven bedoelde gevallen;

b) inzake de door de bevoegde autoriteiten voor de toelating vastgestelde voorwaarden;

c) inzake vaststelling, uitbreiding, wijziging of vervanging van alle verhoudingen;

d) inzake voor de berekening van alle verhoudingen toe te passen methodes en in het bijzonder inzake aan de verschillende gegevens te geven definities;

e) in verband met de uitwerking van nieuwe voorstellen aan de Raad betreffende de op dit gebied na te streven coördinatie.

3. De Commissie draagt de zorg voor de uitvoering van de bovenstaande bepalingen. Zij neemt passende maatregelen om het noodzakelijke contact tussen dit Comité en het in artikel 11 voorgestelde comité te verzekeren".

2.14. *Artikel 12*

2.14.1. Het Comité gaat akkoord met de in lid 3 genoemde oplossing, nl. dat op een door één van de bevoegde autoriteiten gedane mededeling de plicht tot geheimhouding van toepassing blijft welke hierop ook al rust krachtens de in het land van deze autoriteit geldende wetgeving, behalve wanneer de betrokken autoriteit daartoe uitdrukkelijk en schriftelijk toestemming heeft verleend en wanneer zijn nationale wetgeving hem het recht geeft, hiervan af te wijken.

Gedaan te Brussel, 28 mei 1975.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité

H. CANONGE

Advies inzake de door de Commissie aan de Raad voorgelegde programma's voor onderzoek- en ontwikkelingswerkzaamheden in de energiesector

De tekst waarop de adviesaanvrage betrekking heeft is bekendgemaakt in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 54 van 6 maart 1975, blz. 26.

A. JURIDISCHE GRONDSLAG VAN HET ADVIES

Op 30 januari 1975 heeft de Raad besloten het Economisch en Sociaal Comité overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap over bovengenoemde programma's te raadplegen.

B. ADVIES VAN HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Het Economisch en Sociaal Comité heeft beraadslaagd over zijn advies inzake voornoemd onderwerp tijdens zijn op 28 en 29 mei 1975 te Brussel gehouden 130e zitting.

Dit advies luidt als volgt:

HET ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ,

Gezien de van 3 februari 1975 daterende adviesaanvrage van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de door de Commissie aan de Raad voorgelegde „Programma's voor onderzoek- en ontwikkelingswerkzaamheden in de energiesector",

Gezien het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, in het bijzonder artikel 198,

Gezien het op 28 januari 1975 door zijn Bureau genomen besluit, de Afdeling voor energie en nucleaire vraagstukken met het opstellen van een rapport en een advies inzake voornoemd document te belasten,

Gezien het advies dat deze Afdeling tijdens haar op 12 mei 1975 gehouden vergadering heeft opgesteld,

Gezien het rapport dat tijdens deze vergadering door de rapporteur, de heer Schlitt, is voorgelegd,

Gezien de beraadslagingen tijdens zijn op 28 en 29 mei 1975 gehouden 130e zitting (vergadering van 28 mei 1975),

Overwegende de noodzaak, als onderdeel van een gemeenschappelijk energiebeleid nieuwe energiebronnen en -vormen tot ontwikkeling te brengen;

Overwegende dat hiertoe aan een gemeenschappelijk onderzoek- en ontwikkelingsprogramma een essentiële functie moet worden toegekend,

BRENGT VOLGEND ADVIES UIT,

dat met algemene stemmen bij één onthouding werd goedgekeurd:

1. Algemene opmerkingen

1.1. In het kader van haar lange-termijnstrategie inzake het energiebeleid heeft de Commissie in haar mededeling „Energie voor Europa: Onderzoek en